Proletari din toate ţările, uniţi-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr. 30 (590) * sîmbătă 13 aprilie 1957 * 4 pag. 15 bani

DĂRNICIE

Un viscol de ianuarie, afurisit şi nebun ca o mie de zgripţuroaice, m-a prins acum cîţiva ani sus pe Arieş, într-un sat moţesc. S-a iscat pe neaşteptate şi de pretutindeni, învolburînd cerul şi pămîntul. Se tînguiau prelung brazii cei vechi şi din cotloane de cremene ţîşneau şuierînd şi dănţuind iasme de fum alb.

Dar în casa învăţătorilor era cald şi plăcut. Zic „în casa învăţătorilor", fiindcă amîndoi, şi soţul şi soţia, erau dascăli la şcoala satului. Focul se legăna prietenos în vatră, iar deasupra plitei o oală grozav de mare — cea mai mare din gospodăria învăţătorilor — suia aburi ispititori. Pentru cine atîta mîncare, ca pe corabia lui Noe? Explicaţia ar fi dat-o oricui cinci perechi de ochi rotunzi şi neastîmpăraţi, precum şi cinci nasuri sumeţite, smîrcîind încă de pe urma frigului — aparţinînd toate celor cinci gîgîlici rînduite cu prefăcută cuminţenie pe o laviţă prea înaltă pentru ele. Odraslele învăţătorilor? Nu, nu. De fapt, cum să vă spun... Era atîta părintească grijă în sufletele acestor doi dascăli... Mai bine însă judecaţi şi voi.

Cei cinci voinici erau trăitori într-un cătun mărunt de peste coama dealului, unde nu se ridicase încă lăcaş de învăţătură. Şi băteau cu pingeaua, în fiecare zi, destui kilometri, ca să-şi adape mintea cu buchii şi înţelepciune la şcoala din sat. In ziua cu pricina, vîrtejul alb le tăiase calea de întoarcere spre casă. Impieptoşaţi şi aprigi, puii de moţ tot purceseră la drum către piscul ghicit undeva, în împărăţia stihiei. I-a adunat însă ca pe nişte popice înfofolite braţul învăţătorului şi i-a dat de-a rostogolul în casă, la căldură:

— Mîneţi aici peste noapte. Ia uite la ei, vitejii! Vreţi să vă înghită omătul?

Şi au mas. Cuminţenia lor de pe laviţă şi-a dat curînd în petic slobozind o dată cu zurgălăii rîsului ghionţi şi hîrioane. Apoi a fost ospăţul. Lingurile au dat iama prin bucate în două rînduri şi s-au liniştit. S-au liniştit pînă la urmă şi cei cinci oaspeţi învăluiţi în poclăzi. Intr-un tîrziu, cînd răsuflările lor mici pîcîiau ca nişte lulele de moşnegi, învăţătorul s-a ridicat tamnesam din aşternut, a urcat fitilul lămpii şi a început să se îmbrace. După cîteva cuvinte schimbate cu învăţătoarea, care i-a înfăşurat mai bine şalul de lînă la gît, a deschis uşa şi s-a mistuit în întunericul de afară.

Il zădărise un gînd: „Ce-au să creadă părinţii celor cinci, cînd vor vedea că nu s-au întors? Nu-şi vor închipui oare fel de fel de grozăvii despre soarta copiilor, acoperiţi de nea ori sfîrtecaţi în colţii lupilor?" Şi învăţătorul cel tînăr, venit aici între moţi tocmai din Moldova, a plecat prin beznă şi primejdii cale de mulţi kilometri, să dea de veste gospodarilor că odraslele le sînt bine sănătoase.

Chipul dascălului din munte îmi va zîmbi mereu prin fulguirea anilor, dintre celelalte chipuri dragi ale amintirii. El le dăruia micilor săi şcolari totul: şi comoara de înţelepciune, rod al cărţilor, şi pe aceea de bunătate şi dragoste, rod al inimii sale.

Vasile MANUCEANU

„POFTIŢI, POFTIŢI, TOVARĂŞĂ PROFESOARĂ!"
(Tovarăşa Nicosievici Ana, profesoară de limba rusă la Şc. medie din Urziceni în vizită la elevi).

IN MAI PUŢIN DE-O SĂPTAMINA

Cînd a venit vorba despre ceea ce vom face în cinstea Festivalului, nu ne-a luat nimeni în seamă. Ziceau că sîntem prea mici şi o să-l încurcăm. Noi însă nu ne-am lăsat. Chiar din ziua aceea am început să strîngem fier vechi. Zilele trecute, cînd l-am predat la depozit, am constatat cu bucurie că strînsesem 2.100 kg. Banii pe care i-am luat i-am vărsat în fondul Festivalului.

Pionierii claselor
a III-a şi a IV-a
Şcoala de 7 ani,
Cartierul Izvor-Sinaia

ALATURI DE EI

Află dragă redacţie, că şi noi pionierii de la Şcoala de 4 ani din comuna Peşteana, raionul Haţeg, regiunea Hunedoara ne-am alăturat chemării pionierilor din Vinerea Lotul nostru al pionierilor din Peşteana are o jumătate de hectar. Pe el noi vom cultiva legume şi zarzavaturi timpurii Pînă acum noi am îngrăşat terenul, l-am săpat, am făcut iarovizarea cartofilor şi însămînţarea zarzavaturilor în răsadniţe calde. Atunci cînd timpul va permite vom trasplanta răsadurile în pămînt. Banii ce-i vom obţine prin valorificarea legumelor şi zarzavaturilor prin cooperativă îi vom dărui fondului Festivalului.

Dănilă SOCACI
preşedintele unităţii
Şcoala de 4 ani, Peşteana

CERCUL TINERILOR ARTIŞTI

In şcoala noastră, în cinstea Festivalului de la Moscova se fac pregătiri mari. Aşa, de pildă, cercul tinerilor artişti pregăteşte un spectacol care va cuprinde cîntece, dansuri şi poezii ce oglindesc pregătirile tineretului din toate ţările pentru Festival. In afară de aceasta, pionierii grupei a II-a din detaşamentul IV

lucrează la un album ale cărui coperţi vor fi îmbrăcate în pînză cu motive naţionale Paginile lui vor cuprinde fotografii din viaţa pionierilor din ţara noastră. Impreună cu acest album noi vom trimite încă o mulţime de daruri tinerilor care se vor întîlni la Moscova.

Dumitru SAHIEAN
comuna Capu-Codrului,
regiunea Suceava

DRAGA REDACŢIE

Vrem să-ţi comunicăm că, în cinstea Festivalului de la Moscova, noi, pionierii de la Şcoala de 7 ani din Vatra Dornei, am strîns pînă acum 1500 kg fier vechi şi 800 sticle de diferite mărimi. De asemenea, trebuie să ştii că această acţiune a noastră va continua pînă în preajma Festivalului şi că banii ce-i vom obţine, atît pe fierul vechi cît şi pe sticle, îi vom da pentru fondul Festivalului.

Dana POPER
Şc. de 7 ani Vatra Dornei

IN LOC DE 1000 — 1187

Pionierii din şcoala noastră s-au angajat ca, în cinstea Festivalului de la Moscova, să planteze 1000 de puieţi. Ei însă şi-au îndeplinit încă de acum cîteva zile angajamentul luat. A fost şi o întrecere între detaşamente. Ea a fost cîştigată de pionierii detaşamentului II, care au sădit 550 puieţi. Printre cei mai harnici se numără Cristoi Vasile, care a sădit singur 53 puieţi şi Pecali Ervin, care a sădit 50 puieţi. Intreaga unitate a plantat pînă acum 1187 puieţi, deci cu 187 mai mulţi decît s-a angajat. Munca de plantare a puieţilor continuă.

Ion UNGUREANU
Şcoala de 7 ani — comuna Cuptoare, reg. Timişoara

FRUMOASĂ EŞTI PATRIA MEA

IN PITOREASCA STAŢIUNE SLANIC-MOLDOVA, MINUNATUL PARC ESTE GATA SĂ PRIMEASCĂ PE OAMENII MUNCII VENIŢI AICI LA ODIHNĂ

INFORMAȚII — ȘTIRI — REPORTAJE — NOUTĂȚI ȘTIINȚIFICE

SPANIA

Așezat în vestul Europei, în Peninsula Iberică, pămîntul Spaniei este în cea mai mare parte arid, stîncos și ars de secetă, cu excepția regiunilor de sud-vest mai bogate în vegetație. E bogat în minereuri, dar minereurile sînt ale spaniolilor doar atît cît sînt în pămînt. Cum sînt extrase, ele iau drumul către trusturile capitaliste. Spaniolilor le rămîne doar mizeria și sărăcia.

Deși Spania nu a participat direct la primul război mondial, aci urmările războiului au fost aceleași ca în toate țările dependente capitalului străin. Șomajul, foametea și exploatarea cumplită la care erau supuși muncitorii au dezlănțuit valul de proteste și manifestări ale muncitorilor și țăranilor spanioli. In anii aceștia de luptă, se creează Partidul Comunist Spaniol. Condus de comuniști, poporul spaniol pornește cu și mai multă putere la lupta pentru democratizarea țării. Lupta lor, a patrioților spanioli împotriva monarhiei și apoi a dictaturii lui Primo de Riverra (dictatorul care a luat conducerea statului după căderea monarhiei) este încununată de succese. In alegerile din februarie 1936 Frontul Popular iese învingător. Puterea populară trece la înfăptuirea reformelor sociale — moșiile sînt împărțite țăranilor, întreprinderile trec sub conducerea muncitorilor. Incep lucrările pentru irigarea pămînturilor.

Afacerile țărilor imperialiste erau însă amenințate. Fascismul german și italian organizează, sub comanda generalului Franco, forțe militare fasciste pentru a porni contrarevoluția în Spania.

Poporul spaniol condus de comuniști în fruntea cărora se aflau Jose Diaz și Dolores Ibarurri luptă cu arma în mînă pentru a-și apăra republica. In ajutorul poporului spaniol au venit mii și mii de comuniști, simpli muncitori, țărani și intelectuali din multe țări ale lumii. Alături de luptătorii spanioli ei au dat dovadă de vitejie și abnegație. Dar fascismul trimite din ce în ce mai puternice forțe militare. Cu toată rezistența îndîrjită a poporului spaniol în 1939, Franco reușește să instaureze dictatura fascistă.

De atunci și pînă azi, fascismul a adus în Spania toate relele sale: închisori, foamete, analfabetism și teroare. Școlile au fost transformate în cazărmi iar copiii cerșesc rătăcind pe drumuri. Pentru un muncitor spaniol, țigările sînt un lux. Costul unui pachet de țigări este egal cu o pătrime din cîștigul său pentru o zi de muncă. Țăranul, aplecat asupra plugului de lemn, cunoaște progresele civilizației, privind doar la avioanele și mașinile militare americane care au invadat pămîntul spaniol.

Spaniolii se simt din ce în ce mai străini în patria lor. Franco, înăbușind cu violență voința poporului, vinde Spania cu bogățiile sale, imperialiștilor americani.

Dar cît de mult iubește poporul spaniol politica lui Franco și pe americani, o dovedesc puternicele manifestări care au loc în ultimul timp în întreaga Spanie. Cu toată teroarea dezlănțuită de regimul lui Franco, alegerile de anul trecut au dovedit aceasta din plin. Din ce în ce mai puțini partizani are regimul lui Franco. Marile demonstrații ale studenților din Barcelona, Sevilla, San Sebastian sau greva generală din Pampelluna au înspăimîntat pe Franco și pe susținătorii săi. De frică, ei au întrerupt cursurile facultăților, au făcut concedieri arestări, umplînd închisorile cu patrioți. Dar lupta continuă. Incercatul popor spaniol nu încetează să lupte împotriva dictaturii lui Franco și pentru ca patria să nu mai fie aservită imperialiștilor americani.

M. RUSSU

ȘI EI „FAC RAZE..."

Kati Klett e tehniciană la Combinatul agroalimentar „30 Decembrie", din raionul Vidra. Ea se ocupă cu drag de multe din animalele care se cresc la acest combinat. Iat-o, de pildă, tratînd cu raze ultraviolete cîțiva pui plăpînzi pentru a-i feri de avitaminoză (lipsă de vitamine).

* * *

RADIO GLOB

● *Filmele romînești de desene animate sînt foarte apreciate în întreaga lume. Ele au fost cerute și în Statele Unite.*

Pe baza contractului încheiat cu Direcția difuzării filmelor, o societate comercială americană a achiziționat filmele de desene animate și păpuși: „Șurubul lui Marinică", „Lacătul minune", „Ariciul răutăcios", „Tortul de ciocolată", „Vulpoiul campion", „Ursulețul fricos" și „Zdreanță".

● *Teritoriul Ruanda-Urundi din Africa se află de 40 de ani sub tutela Belgiei. Dar nu s-ar putea spune că, în această lungă perioadă, locuitorii „tutelați" au simțit cît de cît binefacerile civilizației. La 60 de mii de locuitori nu există decît un medic. Două treimi din copiii de vîrstă școlară nu merg la școală iar dintre cei care au totuși norocul să învețe, numai 27 de elevi dintr-o mie absolvă 6 clase.*

● *La Praga a fost deschisă o expoziție de caricatură și grafică romînească. Lucrările artiștilor noștri se bucură de mult succes.*

● *Pe baza legii excepționale, tribunalul militar din Nicosia a condamnat la moarte încă 5 tineri greci, în vîrstă de 17-21 ani. Pînă astăzi, numărul cipriotilor condamnați la moarte se ridică la 23. Dintre aceștia, 9 au fost executați prin spînzurătoare.*

● *Țara noastră va livra R.P.D. Coreene o fabrică de ciment cu două linii tehnologice precum și o fabrică de aspirină. Utilajul fabricii de ciment va fi produs în cea mai mare parte de Uzinele „23 August" din Capitală. Ambele fabrici vor fi montate de specialiști romîni.*

● *Observatorul Astronomic din București a fost solicitat de „Uniunea Astronomică Internațională" să contribuie la realizarea planului de cercetări pe perioada 1958 — 1962. Cercetătorilor romîni le-a fost repartizată observarea unei zone stelare care cuprinde aproape 9000 de stele.*

LA SADIT PUIEȚI

1 — Mergem la sădit puieți.

— Pădurarul este uimit de realizările noastre.

— Să încheiem munca și să ne angajăm să păzim plantațiile.

(Din „Septembrice")

Știința — De la acetilenă... la mantaua de ploaie

— Manta de ploaie din acetilenă? Cred că rîzi de mine. După cîte știe oricine, acetilena este un gaz.

— Ei, și cu toate acestea, află că din acest gaz nu se fac numai mantale de ploaie, ci și serviete, poșete, cămăși, fețe de masă și cîte altele! — îmi înșiră prietenul meu, specialist în materii plastice. Dacă vrei, hai cu mine în fabrică — mă invită dînsul — și ai să afli și tu cum devine acetilena materie primă pentru confecționarea atîtor obiecte.

*

Așadar să pătrundem în curtea fabricii.

Ce să fie oare în această casă izolată de restul clădirilor? Intrăm. Aflu că în rezervoarele mari pe care le avem în față este păstrată acetilena la temperatură și presiune constantă. Trebuie să te porți frumos cu acest gaz, altminteri... se supără și face explozie.

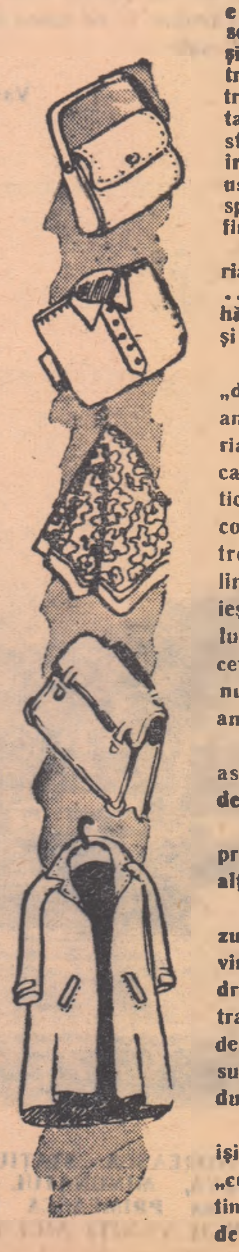
De aici își începe acetilena drumul. Trece prin niște țevi în vase mari cilindrice. In ele, la temperatură și presiune constantă și în prezența unui catalizator, acetilena se combină cu acidul clorhidric, iar ca rezultat... apare un gaz nou numit clorură de vinil.

— După această primă transformare gazul se lichefiază.

Uitasem să vă spun că din rezervoarele unde, datorită unei presiuni cuprinse între 2-6 atmosfere, gazul se preface în lichid, pornesc iarăși o sumedenie de țevi, care conduc produsul obținut în niște cilindri mari, așezați orizontal. Ce sînt ei? Niște cilindri metalici rotitori... cel mai interesant lucru fiind însă ceea ce se petrece în interiorul lor.

Prin unirea mai multor molecule (acest proces se numește polimerizare), se obține un material nou, cu molecule mai mari și mai grele. Din cauza aspectului lăptos, lichidul nou obținut a căpătat denumirea de latex.

Ceea ce urmează acum e simplu. In primul rînd, se elimină apa din latex și se păstrează restul. Intr-o mașină specială, centrifugă, apa este îndepărtată, iar restul, adică pasta groasă care mai este încă puțin umedă, se usucă în niște dulapuri speciale și se macină fin.

După măcinare materialul s-a transformat în ...ceva asemănător zahărului pudră. Iată dar și gazul-pudră...

Ei, și acum începe „dichisirea". Pudra este amestecată cu un material numit plastifiant, care-i dă însușiri plastice, și apoi este frumos colorat. Noul produs trece după aceea prin cilindrii unor valțuri, iar la ieșire parcă ar fi un aluat. Este deci vorba de ceva nou, care are și un nume deosebit: vinilin amorf.

— Și cum, din coca asta se obțin mantalele de ploaie?

— Da, privește — și prietenul îmi arată spre alți cilindri.

Intr-adevăr, am văzut cum bucățile de vinilin trec prin cilindrii unui calandru și se transformă în niște foi de toată frumusețea: mai subțiri sau mai groase, după cum este trebuința.

De aici foile de vinilin își iau drumul spre... „croitorie". Aici iau ultima înfățișare: mantaua de ploaie.

Martin ILOVICI

S-a întîmplat într-o dimineață

Mergeam în urma lui și-l admiram cît de voios se ducea la școală. Sărea cînd pe un picior, cînd pe altul, încît tașca de stofă, în care își ținea cărțile, sălta și ea la șold, cu zburdălnicie.

Văzîndu-l așa, mă gîndeam:

— Ei, ăsta mai zic și eu școlar. Habar n-are c-o să fie ascultat azi poate, sau că, prin surprindere, cine știe care profesor ar putea să le dea extemporal. Și apoi de ce s-ar teme?

Ajunsesem tocmai la colțul școlii cînd, la un giumbușluc mai acătării al flăcăului, îi sări din tașcă o carte — un manual de franceză, cum m-am dumirit mai apoi.

— Hei băiatule! îl strigai. Dar el se ducea ca un tren rapid; cînd am ajuns lîngă manual, băiatul și cotise pe poarta școlii. In sinea mea, mă bucurai: „Uite un prilej să mai trec și eu pe la școala unde am învățat..."

Și, cu acest gînd în minte, ridicai cartea de jos. Pe prima pagină, sus, în colțul stîng, sta scris un nume: Ion Mihai. Clasa a V-a. Școala de 7 ani nr. 7.

— Ia-n te uită ce curat își păstrează cărțile! mă mirai eu. Deși n-a îmbrăcat-o, uite ce bine arată cartea asta.

Am împins poarta de fier și, cu pasul omului emoționat, am pătruns în cancelarie. Sosisem prea devreme însă: mai erau vreo 20 de minute pînă să vină profesorii. Spre norocul meu, un om între două vîrste intră în cancelarie. Era directorul. Același ca pe vremea mea. Il salutai și, plăcut surprins, din una în alta, tovarășul director începu să-mi povestească noutăți din școală; nu mai dădusem pe aci de vreo două luni!

— Dar Ion Mihai, din-a V-a cum se prezintă? Il întrebai eu pe director

— Il cunoști? îmi răspunse dînsul printr o întrebare

— Da.. și nu! Așa puțin...

— „Se prezintă".. prost!

Răspunsul sosise brusc și altfel decît îl așteptam eu

— Cum, învață... slab?

Directorul zîmbi, puțin stingherit:

— De... „slab", n-ar fi chiar așa de rău; ...dar nu învață aproape deloc. E corigent la 4 sau 5 obiecte..

— Si la franceză?

Directorul luă catalogul clasei și-l deschise:

— Si!

Peste umărul lui, îmi aruncasem și eu privirea. Așa că nu-l mai întrebai ce se ascunde în spatele acelui „și"; văzusem singur: un șir de 2-uri!

Mi-am luat ziua bună și am plecat. Manualul de franceză l-am lăsat acolo, pe masă. Nici n-am mai pomenit de faptul că-l găsisem pe drum, mă gîndeam în sinea mea că poate chiar manualul, sătul de atîta lenevie în tașca lui Ionică, hotărîse să evadeze.

Dar la urmă mă gîndii și așa: „De, mai știi? Poate și Ionică s-o hotărî vreodată să „evadeze" din starea lui de lene!".

Poate!...

Ștefan ZAIDES

PROCESUL

„Președintele tribunalului" — Ioniță Nicolae — „procurorul" Pința Florica și „asesorii populari" — Popescu și Schiower Mircea — au trecut la masa juriului.

Procurorul agită un clopoțel și ordona:

— Să intre acuzații!

Ușa se deschide și milițienii aduc pe un oarecare Nichițki, pe unul Filip și pe un bătrîn filatelist. Acuzații ocupa locurile pe banca din față — zisă și boxa acuzaților.

La masă, juriul consultă un dosar. E încărcat cu acte, declarații și trece din mînă în mînă, oprindu-se la procuror.

Clopoțelul sună, cerînd din nou să se facă liniște.

Ia cuvîntul președintele tribunalului:

— Procedura fiind completă, dăm citire actului de acuzare!

Procurorul se ridică și citește:

„In urma cercetărilor și consultînd piesele aflate la dosar, tribunalul acuză pe cetățeanul Nichițki că a utilizat un nume fals, că a omorît pe căpitanul Terentiev, că a făcut parte din trupele gardiștilor albi pe care le-a condus împotriva poporului... De aceleași fapte îl acuză și pe cetățeanul Filip și pe bătrînul filatelist".

Pe măsură ce procurorul prezintă amănuntele faptelor, iese mai mult la iveală ticăloșia acuzaților.

Avocatul apărării — Ștefănescu Mircea — se ridică:

— Onorată curte ..

El pledează încercînd să micșoreze gravitatea faptelor lui Nichițki, Filip și ale filatelistului, prezentate în actul de acuzare.

— Să fie introduși martorii.

La anunțul procurorului, Mișa, Ghenka și Slava au intrat în sală. Sînt trei pionieri care povestesc despre tîlhăriile lui Nichițki și ale complicilor săi.

În urmă e audiată martora Maria Terentieva — mama căpitanului Terentiev, ucis de Nichițki.

I se dă cuvîntul și maiorului Polevoi. Acesta îl recunoaște pe Nichițki și-l declară bandit și dușman al poporului.

Curtea se retrage pentru deliberare. În sală e agitație. Apoi se aude clopoțelul și murmurele încetează.

Președintele tribunalului anunță sentința:

„In urma deliberărilor, tribunalul condamnă pe acuzații:

Nichițki, socotit dușman al poporului, la pedeapsa cu moartea.

Filip și filatelistul pentru complicitate la 10 ani muncă silnică"

„Ședința se suspendă". Cu acest ultim cuvînt al președintelui, procesul la sfîrșit.

Iar personajele scriitorului sovietic Ribakov, din cartea „Stiletul" — pe care poate le-ați recunoscut de la început — au devenit din nou pionierii cl. a V-a — a VII-a, de la Școala nr. 3 mixtă — Constanța. Astfel, în această formă dramatizată, cercul prietenilor cărții din școală discută și aprofundează conținutul, faptele și caracterul personajelor din cărțile preferate.

Alecu ȘTEFAN

SPORT ★ SPORT ★ SPORT ★ SPORT

Zilele trecute a avut loc la Școala medie mixtă din Hîrlău — regiunea Iași, un concurs de gimnastică la care au participat pionierii din clasele a V-a — a VII-a. Cele mai bune rezultate au fost obținute de elevii clasei a V-a B care au ocupat primul loc pe școală.

★

Colectivul sportiv de la Școala de 7 ani din comuna Brătulești, reg. București, în afară de echipa de gimnastică, mai are o echipă de volei, una de șah și alta de fotbal. Nu de mult, șahiștii din această comună s-au întîlnit cu cei din Periș, o comună apropiată. Victoria a revenit pionierilor din Brătulești. Cele mai multe partide au fost cîștigate de pionierul Mișu Ștefan. In momentul de față, echipa de șah și cea de volei a pionierilor din Brătulești se antrenează în vederea meciurilor ce le va susține cu reprezentativele unității de pionieri din comuna Tincăbești.

★

Cu puțină vreme în urmă, pe stadionul din Deta — reg. Timișoara — s-a disputat meciul de fotbal dintre reprezentativele Școlii romîne de 7 ani și a Școlii germane de 7 ani. La sfîrșitul celor 60 minute de joc, victoria a revenit echipei Școlii romîne cu scorul de 3-1 (2-0). S-a remarcat printr-un joc frumos, pionierul Pap Dieter.

★

Odată cu venirea primăverii, pionierii de la Școala de 7 ani din comuna Coteana, regiunea Pitești, s-au hotărît să-și amenajeze un parc sportiv. Ei au ținut cu tot dinadinsul ca amenajarea acestui parc să fie terminată încă în timpul vacanței de primăvară. Acum pionierii din Coteana se pot mîndri cu noul teren de fotbal, de baschet și de volei. Ei pot să înceapă disputarea diferitelor meciuri pe care le visau încă din iarnă.

Joi 11 aprilie la ora 11 în Piața Universității din București s-a dat plecarea festivă în cea de a 10-a ediție a tradiționalei competiții cicliste „Cursa Scînteii". Mii de cetățeni ai Bucureștiului înșirați de-a lungul bulevardelor Nicolae Bălcescu, Magheru, Ana Ipătescu, Piața Victoriei, Șoseaua Kiseleff pînă la Casa Scînteii, au salutat pe cei aproape 80 de cicliști care au luat startul în prima etapă a cursei: București—Orașul Stalin. La ediția jubiliară din anul acesta care se desfășoară pe un traseu de 623 kilometri împărțit în patru etape, alături de cicliștii lotului R.P.R. în frunte cu C. Dumitrescu, C. Sandru, N. Maxim, Șt. Poreceanu L. Zanoni, R. Schuster, se aflau la start și fruntași ai ciclismului din țara vecină și prietenă R. P. Bulgaria: Chiril Iliev, L. Gheorghiev, Hristo Lalev, Nicola Filipov.

La Casa Scînteii cicliștii au primit salutul ziarului „Scînteia". Li s-a urat mult succes în întrecere. De asemenea, a fost adresat un salut călduros cicliștilor bulgari. In numele cicliștilor, Nicolae Maxim a exprimat hotărîrea participanților la această ediție jubiliară de a nu-și precupeți eforturile pentru obținerea celor mai frumoase rezultate

Este ora 12, ora startului tehnic. La semnalul starterului, cicliștii s-au avîntat în întrecere.

★

De pe parcurs, reporterul nostru special comunică: Prima etapă (Bucurști-Or. Stalin) a fost cîștigată de Klein (C.C.A.) cu timpul de 4,48'25", urmat la interval de cca 1 minut de L. Zanoni și la cca 2 minute de Poreceanu.

La Cîmpina, Sinaia și în alte localități de pe traseu, cicliștii au fost întîmpinați de grupuri de pionieri purtînd flori și ramuri de brad.

★

GIMNASTICA DE DIMINEAȚA ÎȚI DA PUTERE ȘI BUNA DISPOZIȚIE.

★

SPORT ★ SPORT ★ SPORT ★ SPORT ★ SPORT ★ SPORT

Sonia Larian

Cum i-am devenit simpatici şarpelui

Acum vreo două luni, un băiat din clasa noastră a adus la şcoală un şarpe. O zi întreagă l-a ţinut ascuns sub bancă, să sperie, rînd pe rînd, pe toată lumea; apoi, luîndu-şi mutra unui băiat bun şi cumsecade, a luat şarpele şi l-a predat profesorului nostru de zoologie. Acesta păru atît de încîntat, privind şarpele acela lung şi dezgustător, de parcă ar fi primit atunci cel mai frumos dar din viaţă şi hotărî ca şarpele să fie instalat la colţul viu. I se aduse o cutie mare de sticlă, în care şarpele fu aşezat cu grijă. Părea că locuieşte acum într-un imens palat de cristal.

In primele zile ne simţeam cu toţi cît se poate de mîndri de şarpele nostru. Dezgustătoarea lighioană devenise un fel de copil adoptiv drăgălaş, pe care ne grăbeam să-l arătăm tuturor, umflîndu-ne în pene. Să te întîlneşti cu un şarpe în drum nu e tocmai plăcut, dar să priveşti un şarpe închis într-o cutie, şi încă bine închis, e cu totul altceva. Te gîndeşti: uite, eu sînt liber, sar şi zburd, în timp ce şarpele ăsta stă închis în cutie şi nu poate să iasă de acolo, orice ar fi. Şi parcă simţi deodată că şarpele ţi-a devenit mai simpatic...

De la o vreme, descoperisem cu toţii un lucru ciudat: şarpele şedea tot timpul cu ochii aţintiţi asupra noastră. Orice am fi făcut, nu puteam scăpa din privirile sale. Ele ne urmăreau ca o oglindă rece în orice colţ al clasei şi în orice moment. Descoperirea aceasta ne-a umplut de spaimă. Ce avea cu noi şarpele? Dacă e şarpe, să stea liniştit la colţul viu. Să bea lapte şi să-şi vadă de somnul lui. Ce n-are lapte? Sau poate nu-i place laptele? Poate că vrea cafea cu lapte?

Părea că nu e el la colţul viu, ci noi. In loc să-l privim noi pe el, ne privea el pe noi. Lucrul acesta începuse să ne înfurie. La urma urmei, cine era închis într-o cutie de sticlă, el sau noi?

A trecut aşa un timp. Intr-o seară, am rămas ultimul în clasă. Era rîndul meu, în ziua aceea, să-i dau de mîncare şarpelui. M-am îndreptat, nu fără oarecare teamă, spre cutia lui, cînd, deodată... ce ciudăţenie! In palatul de sticlă al şarpelui apăruse un sul de pergament pe care nu-l mai văzusem niciodată acolo şi al cărui rost nu-l puteam înţelege. Mi-am luat inima în dinţi, am deschis cutia încet şi, cu o linie, am tras repede pergamentul afară. Am observat că, în tot timpul acesta, şarpele nu mă slăbea din ochi.

Cu inima bătîndu-mi de spaimă, am desfăşurat pergamentul. Şi ce să vezi?! Hîrtia era acoperită de însemnări, înşirate cu o scriere măruntă şi îngrijită. M-am repezit să le citesc şi, deodată, ameţeala mă cuprinse: dumnezeule, erau chiar însemnările şarpelui! Şarpele acesta nesuferit care nu ne slăbea din ochi îşi pusese în gînd să ne studieze şi scria despre noi! M-am uitat la el cu coada ochiului; bineînţeles, mă privea şi acum ţintă, de parcă ar fi spus: ei, ce zici de însemnările mele?

Iată ce notase şarpele:

„Se pare că am nimerit în mijlocul unor vieţuitoare cu care mă voi înţelege bine. Nu ştiu încă bine cu ce fel de fiinţe am de-a face. La început mi-am închipuit că sînt pui de oameni, într-atît seamănă aceste fiinţe la înfăţişare cu oamenii. Deîndată însă ce am observat firea şi obiceiurile unora dintre ele, mi-am dat seama cît de mult mă înşelasem! Am băgat de seamă că uneori, în timpul orelor de şcoală, unele încep să miaune. Totuşi, nu poate fi vorba aci de simple pisici. Nici una dintre aceste fiinţe nu are blană, mustăţi sau coadă. Urletul îngrozitor de care răsună întreaga clasă cînd se anunţă că profesorul a părăsit cancelaria şi că se îndreaptă încoace m-a făcut multă vreme să mă gîndesc la o înrudire cu leii, tigrii sau cu cine mai ştie ce sălbăticiune. Mi-am dat curînd seama că făcusem, şi de astă dată, o greşală. Revelaţia am avut-o în timpul unei recreaţii. Intr-adevăr se poate spune că, mai totdeauna, după ce profesorul părăseşte clasa, aceste fiinţe se descoperă pe ele însele. Nici o oprelişte nu le mai face să-şi ascundă propria lor natură şi încep dintr-o dată să se dezvăluie în toată splendoarea lor, ca în minunatele jungle în care se află şi adevărata patrie a noastră, a şerpilor. Incep care încotro să sară peste bănci, să se bată, să-şi arunce în cap diferite obiecte, să urle şi să se înjure. E minunat! Dacă i-ar vedea bunica mea din Africa, sînt sigur că ar plînge de emoţie. Vreau să spun prin urmare că, după părerea mea, e vorba de vieţuitoare aparţinînd unor specii diferite, toate însă foarte cumsecade. Săptămîna trecută, unul dintre ei a rămas, în urma unei bătăi, fără doi dinţi. Cel care i-a scos dinţii însă nu s-a întristat prea tare; se părea, dimpotrivă, că nimic nu se întîmplase!

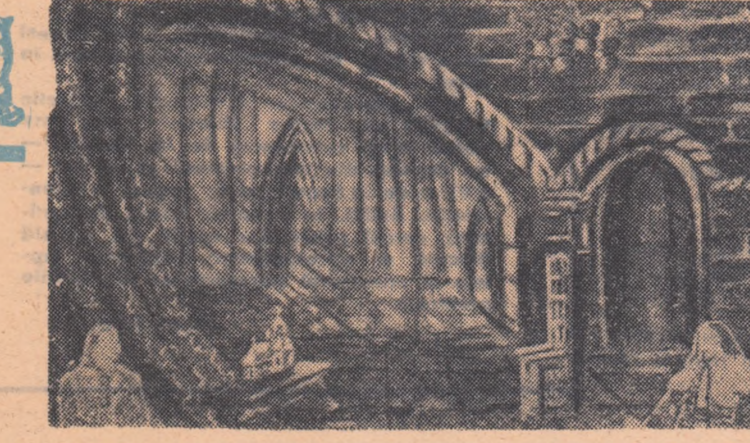
Am întrerupt un timp însemnările, deoarece am făcut o nouă descoperire, importantă, pe care am vrut s-o verific. Fiinţele în mijlocul cărora mă aflu au o minunată însuşire, care le apropie de noi, şerpii. Ca şi noi, ele folosesc glandele salivare drept armă de atac şi apărare. Am izbutit să-mi dau seama că, în limba lor acest lucru se numeşte „a scuipa". O fi oare lichidul acela veninos?

Sărmanele fiinţe! Observasem de cîtva timp că, după ce se scuipă cu multă pasiune între ele, aceste fiinţe nu păţesc nimic. Să aştept, mi-am zis atunci, să văd ce se întîmplă la o muşcătură. N-a trebuit să aştept prea mult. Intr-o zi, un exemplar cu un moţ auriu l-a muşcat pe un altul de mînă. Acesta a urlat de durere şi a apărut a doua zi la şcoală cu mîna legată. De atunci a trecut o săptămînă şi băiatul n-a păţit nimic. Prin urmare, lichidul acela pe care îl „scuipă" ei nu e de loc veninos".

Ajuns aici, n-am mai putut răbda şi am aruncat înfuriat însemnările şarpelui. Nu cumva scîrbosul acela îşi bătea joc de noi? Oare nu-i plăcea cum scuipăm? Nu cumva el, şarpele nostru de la colţul viu, avea ceva împotrivă? Şi apoi unde s-a mai pomenit ca un şarpe să judece pe oameni! Şi unde s-a mai pomenit ca un şarpe să scrie? Nu cumva... Da, nu cumva o fi scris altcineva toate lucrurile acelea, şi ne-a lăsat să credem că le-a scris şarpele?

APUS DE SOARE

Cortina se ridică şi dintr-odată parcă scena ca atare se topeşte, pereţii dispar şi în faţa ta se ivesc zidurile Sucevii şi curtea domnească cu forfota ei şi mai ales, puternic prezent, Ştefan cel Mare.

Ne aflăm la piesa „Apus de soare" de B. Delavrancea.

Scrisă într-o vreme cînd ţara noastră începuse să fie supusă bunului plac al imperialismului, cînd burghezia călca în picioare tradiţiile de luptă ale poporului, piesa are o semnificaţie adîncă. In momentele acelea, ea aducea figura unui domnitor legat de popor, care, cu un patriotism fierbinte, îşi apăra ţara împotriva năvălirilor străine. Pînă la ultima suflare, acest domnitor atît de pomenit în cîntările poporului a iubit cu aprindere pămîntul moldovean şi s-a străduit din răsputeri pentru dreptatea poporului său.

Intr-adevăr, figura lui Ştefan trăieşte cu vigoare de la primul pînă la ultimul tablou.

Iată-l întors din bătălie, neobosit, gata să pornească din nou, deşi iarna-i aproape şi piciorul bolnav nu-i dă răgaz.

Apoi, făcînd dreptate după înţeleaptă judecată.

Pline de gingăşie, de curăţenie sufletească, sînt şi momentele petrecute în preajma Oanei sau a Doamnei Maria. Gluma şăgalnică, alintul părintesc cu care o înconjoară pe Oana, atenţia plină de dragoste faţă de Doamna Maria arată firea caldă, adînc umană a lui Ştefan.

Conflictul piesei se leagă de ciocnirea dintre domnitor şi boierii trădători. Ulea, Stavăr şi Drăgan reprezintă boierimea feudală care-şi apără poziţiile ei, încercînd să submineze statul centralizat la începuturile sale. Ei urmăresc aducerea la domnie a lui Ştefăniţă Vodă, copilandru nevolnic, pentru ca astfel destinele Moldovei să cadă în mîinile lor. Conflictul apare cu atît mai dramatic, cu cît lovitura boierilor trădători se îndreaptă împotriva domnitorului atunci cînd acesta-i ajuns la bătrîneţe, bolnav. Dar cel care cu înţelepciune a stat la cîrma Moldovei 47 de ani va şti să izbească în urzelile boierilor, fiindcă el are de apărat soarta Moldovei. El vrea să-i hotărască drumul de viitor şi drumul pe care pornise, el îl vede continuat de fiul său Bogdan.

Iată-l pe Ştefan bătrîn, bolnav, suferind cumplit, fără să se tînguie, cu rănile arse de fierul înroşit al medicilor care încearcă să-i salveze viaţa. De afară se aud glasurile boierilor trădători care cer aducerea lui Ştefăniţă. Adunîndu-şi ultimele puteri, cu o voinţă de fier, Ştefan va ieşi să pedepsească pe trădători, ca apoi să moară. Momentul acesta de neasemuită intensitate dramatică arată o dată în plus forţa acestui domnitor, pentru care soarta Moldovei este mai presus decît propria-i viaţă.

Barbu Delavrancea l-a zugrăvit pe Ştefan cel Mare aşa cum i s-a păstrat imaginea în legendele populare: viteaz şi înţelept, cutezător, plin de bunătate şi spirit de dreptate. Tot astfel îl înfăţişează şi cronica:

„Ştefan Vodă a luat plugul fratelui celui bogat şi l-au dat fratelui celui sărac, să fie al lui" (Ioan Neculce).

In zugrăvirea chipului lui Ştefan cel Mare, Barbu Delavrancea a pus toată ardoarea patriotismului său. Fiecare tablou al piesei, fiecare cuvînt rostit de Ştefan cel Mare a fost pus de autor cu răspunderea că are de dat viaţă unei mari figuri din istoria patriei.

Limba pe care autorul o foloseşte are asprimea şi dulceaţa graiului folosit de popor în cîntecul de dor sau de vitejie.

★

Rolul lui Ştefan cel Mare din „Apus de soare" este interpretat de maestrul George Calboreanu. Asistînd la spectacol, uiţi că ai în faţa ta un actor şi-ţi pare că însuşi Ştefan cel Mare stă înaintea ta. Tonul glumeţ, sfătos, duioşia, bucuria, durerea totul este redat cu o extraordinară forţă. Marele actor G. Calboreanu creează pe scenă o figură de neuitat a lui Ştefan cel Mare.

Piesa „Apus de soare" arată că B. Delavrancea a fost nu numai un mare prozator, dar şi un mare dramaturg.

B. CARAGIALE

*) La Teatrul Naţional I. L. Caragiale din Bucureşti.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii", Tel 7 60 10, 7 61 00 Abonamentele se fac la oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii voluntari din şcoli.
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".